

ANTHONY
BOURDAIN

KOST V KRĀKU

DETEKTIVKA, NA KTERÉ SI POCHUTNÁTE

Kost v krku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Anthony Bourdain
Kost v krku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

**ANTHONY
BOURDAIN**

**KOST
V KRĀKU**

THRILLER, NA KTERĀM SI POCHUTNĀTE

Věnování

Pro Nancy

Poděkování

Gordonu Howardovi, Davidu Rosenthalovi, Tadu Floridisovi, Beth Pearsonové... a výpovědi Sammyho „Býka“ Gravana...

Anthony Bourdain

Úchylně dobré!

(Petra Macková Hrochová)

Anthony Michael Bourdain (nar. 1956) je americký šéfkuchař, spisovatel a televizní osobnost, provázející diváky úspěšnými kulinářskými seriály. Je jedním z nevlivnějších kuchařů světa a jeho působení v newyorské restauraci Brasserie Les Halles vešlo do kuchařských dějin, s. Stejně tak jako jeho kniha „Tajnosti kuchyně“ (v jiném vydání „Důvěrnosti z kuchyně“), popisující bez příkras chod restaurační kuchyně za plného provozu s veškerými možnými a (téměř) nemožnými lidmi a událostmi.

Kost v krku z roku 1995 je jeho první „nekuchařskou“ knihou, ve které ovšem tyto své znalosti taktéž využil...

Pokud jste jedlík, kterému stačí plný talíř a je mu téměř jedno, co jí (nepočítám-li pár pořád dokola konzumovaných oblíbených jídel), pak pro vás bude kniha jen zajímavým čtivem o newyorských mafiánech, jakých již byla napsána spousta.

Pokud jste ovšem connoisseur, gourmet, labužník, který je ochoten zaujatě diskutovat (podobně jako Nero Wolfe se svým kuchařem) o tom, zda je na vitello tonato lepší použít tuňáka atlantického či středomořského, a který se rozplývá mileneckými slovy nad douškem

Chateau Palmer 1990, pak pro vás tato kniha bude večerí o mnoha zajímavých chodech, neboť pod relativně banálním dějem najdete krásně parodický podtón (ne nepodobný podtónu v Tarantinově filmu Pulp Fiction), který vám dovolí vychutnat si všechny finesy a schválnosti, s jejichž pomocí se autor vypořádal s obvyklými gangsterskými literárními stereotypy.

Dobrou chuť přeji!

MIROSLAV MACEK

Motto

... *mise-en-place** je také stavem mysli. Ten, kdo porozuměl tomuto pojmu, je schopen mít souběžně na mysli množství úkolů a u každého z nich zvážit a stanovit jeho skutečnou hodnotu a důležitost. Jen tak je zaručeno, že šéfkuchař předvídá každou situaci, která se logicky může objevit v době servírování, a je na ni připraven.

Nový profesionální šéfkuchař
Culinary Institut of America (5. vydání)

* Francouzsky „dát něco na místo“, „mít něco na místě“. Poznámka redaktora.

Prolog

To, že se na pláži najde vyplavené mrtvé tělo, není nic neobvyklého. Na poloostrovu Sandy Hook se jich za ta léta ale objevilo víc, než by činil spravedlivý podíl. Do kozelce svázání odboroví předáci v pokročilém stavu rozkladu, torza okousaná kraby, odvržení domácí mazlíčci, zmizelé děti, drogoví dealeri v sudech, ty všechny sem přinášel proud. Vypluli z newyorského přístavu, pokračovali kolem jerseyského pobřeží, nafoukli se plyny a vypluli na hladinu, kde se jich chopil příliv.

Doktoru Russelu Breenovi, soudnímu lékaři pro Sandy Hook, kterého odvolali od snídaně v Tips for Tops'n Luncheonette, stačil jediný pohled na toho posledního, na pásky omotané kolem zápěstí a kotníků, na strangulační rýhu na krku, na podlitiny svědčící o násilných poraněních a na otvory po střelách vzadu na hlavě, aby ihned prohlásil, že jde o někoho z města.

„V žádném případě to není nikdo místní,“ řekl. Další dáreček z Velkého jablka, pomyslel si. Zrentgenoval muži zuby (tedy, co z nich zbylo), udělal několik fotografií (zepředu a z profilu) a odfaxoval vše do města.

Otisky vzít nemohl. Kůže z prstů už zcela odpadla. Vlasy už byly také dávno pryč a tvář, tedy to, co z ní zbylo, byla znetvořená k nepoznání. Na mužově břichu, nafouklém plyny, si všiml pupeční kýly, pupek trčel

ven a připomínal kuchyňský teploměr zastrčený v krocanovi. Když doktor Breen obrátil svoji pozornost k mužovým ústům a prstem v rukavici obkroužil ústní otvor, zauvažoval, zda v něm někdo něco nezapálil. Jazyk byl zuhelnatělý a na patře ulpěly jakési kousky červeného a hnědého papíru. Většina zubů chyběla a tváře, zčernalé a potrhané, visely na kouscích vaziva přes uši, jako by se někdo marně pokoušel obrátit muži tváře vnitřkem ven. Doktor Breen nahmatal v krku jakýsi tvrdý předmět a vytáhl jej pomocí peánu ven.

„A sakra!“ pronesl, když předmět pozvedl do světla. „Vždyť je to rachejtle! Ten chlápek má plnou hubu rachejtli.“

Spokojen zjištěním, že zesnulý byl zastřelen, zmlácen, uškrcen a poté se mu někdo pokusil uštěřit hlavu, naložil doktor Breen tělo na skřípající vozík a zavezl je do lednice. Pak se vydal k Tips for Tops'n dokončit svoji snídani. Stejně bude muset počkat na nezbytnou návštěvu z New Yorku, než se věc pohne dále. Možná se pokusí vysušit bříska prstů a sejmout otisky. Možná se ho pokusí identifikovat podle zbytků zubů. Určitě je to někdo z New Yorku, o tom byl přesvědčen. Mezitím se může nasnídat.

Kontingent, který dorazil z New Yorku o pár hodin později, byl však neobvykle veliký. Většinou k vyplaveným tělům přijížděli dva tři detektivové z města, jen velmi zřídka nějaká vyšší forenzní kapacita. Tentokrát to však byla přímo invaze. Dokonce se ani všichni nevezli do doktorovy pracovny. Byli tu lidé v oblecích z kanceláře státního návladního, lidé z FBI v modrých větrovkách, detektivové v modrých džínsech a bundách, další v kalhotách a tričkách, jako by zrovna přijeli z golfového hřiště.

Dokonce dorazilo i bledolící trio patologů z Washingtonu, opravdu, a představte si to, v helikoptěře. Což bylo velice podivné.

Obvykle se ti dva či tři detektivové, kteří přijeli obhlédnout naposledy vyplaveného chlápka, potloukali kolem koronerovy kanceláře, trousili

vtípky a snažili se šokovat místní svým nezájmem. Na pozůstatky těla jen pohlédli, lačni tak dát najevo, že „tohle nic není, tohle vidáme pořádk“. Vyplavená těla nazývali „noví plaváči“, když byla hodně devastovaná, tak „kýbl sraček“, a ta v sudech pak „lančmít“.

Ne tato parta. Byli vážní a bez humoru, zdálo se, že jsou na něco nastvaní. Namísto obvyklého vlídného žertování na sebe poštekávali, ve vzduchu visela nevyřčená obvinění, která čas od času spustila hlasitou hádku. Pak tady byla ta rvačka na chodbě: vazoun z FBI napadl muže z úřadu státního návladního a dva místní policisté je od sebe museli odtrhnout. Zástupce státního návladního to odnesl pár stehy a chlápek z FBI byl posazen do helikoptéry a poslán zpět do New Yorku.

Po téhle rvačce všichni postávali na chodbě, zírali jeden na druhého, muži z FBI se pošklebovali detektivům a trousili nevlídné komentáře. Detektivové se na ně z povzdálí mlčky kabonili. Lidi z úřadu státního návladního vytvořili vlastní malou skupinku u stojánku na vodu, ti z FBI se jim spolu s detektivy posmívali z vlastních hloučků.

Dorazila i reportérka z místních novin, ale setkala se jen s nepřátelstvím, které v mžiku a na chvíli všechny sjednotilo. Jeden hrozivě vypadající detektiv jí pošeptal do ucha cosi tak obscénního, že prchla v slzách.

Jakmile zmizela, pokračovali v probodávání se temnými, obviňujícími pohledy. Vrtěli hlavami. Pokuřovali. Vzájemně si vyčítali toho posledního vyplaveného. Věděli, kdo to je. A neměli z toho pražádnou radost.

Doktor Breen si pomyslel, že se tváří... no, řekněme provinile.

1

S totřicetikilový Salvatore Pitera, oblečený do světle modrého běžeckého úboru a s kouřovými slunečními brýlemi, vyšel z Frankovy originální pizzerie na Spring Street. V ruce držel kus pizzy příliš horké na to, aby se dala jíst, a během kličkování pouličním provozem na ni usilovně foukal.

Na rohu Elizabeth Street minul společenský klub. Před klubem posedávala na otlučených židlích skupinka staříků a popíjela espresso.

„Hej, Paruko! Sally Paruko!“ zakřičel na něj jeden z nich. Staříci se rozesmáli. Nejstarší z nich, v černé bundě a rozepnuté bílé košili, odložil šálek. „Hej, Sally! Co tak vesele poskakuješ? Dostal jsi nějaké prachy nebo co?“

„Nechci, aby mi ta zasraná pizza spadla na boty,“ odpověděl jim Sally.

„Paruko,“ pronesl další piják espresa, „ale to, co máš na hlavě, vypadá skvěle!“

Staříci se zasmáli. Sally pokračoval západním směrem, ve tváři náhle brunátný, se zuby zatnutými, s pohledem upřeným na nové běžecké boty značky Bally. Když zmizel z jejich dohledu, zkontroloval, zda má vlasy na svém místě.

Tři mladí muži v pocákaných bílých kuchařských zástěrách a černo-bíle kostkovaných kalhotách postávali před restaurací Dreadnaught. Nejvyšší z nich, šéfkuchař, byl bledý a hubený a dlouhé hnědé vlasy mu vlnitě trčely zpod kuchařské čepice. V ruce držel svazek *Larousse gastronomique* a zuřivě listoval jeho stránkami. Čepici měl posazenou vysoko do čela a připlácnutou k hlavě. V ústech se mu kývala cigareta.

„*Beurre blanc, beurre blanc, beurre blanc,*“ mumlal si. Tommy mu nahlížel přes rameno. Tmavší, ne tak vysoký jako šéf, s vlasy trčícími jako ostny se podobal mladému Trockému. Ramena mu zahaloval vybledlý modrý šátek. Za páskem zástěry měl zastrčené dvě kuchyňské utěrky, na každé straně jednu, a na černých vojenských botách lpěla vrstva zbytků jídel. Netrpělivě přešlapoval z jedné nohy na druhou, zatímco šéf listoval v knize. Ricky, nejmladší z nich, s řídnoucími světlými vlasy, nahlížel přes šéfovo druhé rameno a čistil si nehty malým nožem na ovoce a zeleninu. V ústech žmoulal umělohmotné koktejlové brčko.

„Říkám vám to jasně,“ pronesl šéf, „do originálního *beurre blanc* nepatří, opakuji, nepatří smetana! Žádná smetana... jasně? Koukněte se...“ Ukázal na stránku v *Larroussovi*. „Je tam snad nějaká zmínka o smetaně? Není... když přidáte smetanu, není to *beurre blanc*.“*

Tommy, jeho *sous-chef*** , odvrátil zrak od knihy a pravil: „Ještěže jsem se nevsadil.“ Sáhł do kapsy na hrudi, vytáhl marlborku a zapálil si. „Tak co to tedy budeme servírovat?“

* *Beurre blanc* (doslova „bílé máslo“) je francouzská máslová omáčka z šalotky, másla, citronové šťávy a bílého vína. Podle původního receptu se do ní skutečně smetana nesmí přidávat, velmi často se to ale dělá, protože pak se z ní při zchladnutí nevysráží zpátky máslo (viz dále). Poznámka redaktora.

** Doslova „podšéf“. Ve francouzské gastronomii přímý zástupce šéfkuchaře, který přijímá příkazy jenom od něj. Poznámka redaktora.

„To tedy nevím, co to bude,“ řekl šéf. „V každém případě je to podvod... A říkám vám na rovinu, vám oběma, jestli ještě jednou přistihnu tebe nebo Rickyho, jak do toho ležete smetanu, budete celý měsíc jenom loupat zasrané cibule a čistit mušle!“

„Ale tak jsme to dělali u Cira,“ bránil se chabě Ricky. „Takhle se z toho neoddělí máslo.“

„Mně je úplně jedno, jak jste to dělali u Cira,“ odvětil šéf. „Ciro je zavšivená špeluňka. Já to chci takhle... přesně, jak je to v týchle knize. Tak, jak to má být. A přepasírujte to. Čímž nemyslím přecedit to přes nějaký zasraný kus hadru, bůh mě netrestej, ale přes jemný síto. Nechci, aby v tom byly nějaký kousky zasraný cibule! Včera jsem přistihl Tommyho, jak servíruje *beurre blanc* jako... jako nějakou zkurvenou tatarskou omáčku, tolik v ní bylo šalotky! A studenou... ztuhlou na kámen. Takovou, když dáte na rybu, tak se vám sesune do klína jak zmrzlina z kornoutu.“

„Tak jo,“ přikývl Tommy. „Beru... už žádnou smetanu do *beurre blanc*. Předpokládám, že to taky znamená nepřidávat do *demi-glace** škrob.“

Šéf se otočil a vrhl na něho nevraživý pohled. „Vyser si oko, Tommy!“

Ricky si odhrnul dlouhé blond vlasy z očí a zastrčil nůž do kapsy zástěry. Začal si z levého palce sundávat šedou, rezavě skvrnitou náplast. „Šéf Objevuje Další Kuchařský Zločin. Zločinec Odhalen. Večeřící Veřejnost Děkuje. Případ Uzavřen.“

„Ten palec nevypadá dobře,“ pronesl šéf.

„Už se to hojí,“ pochlubil se Ricky, zvedaje oteklý zarudlý prst, téměř rozpůlený zubatou ránou. Zmačkal starou náplast do kuličky

* Silný hovězí nebo telecí vývar, nazývaný také „fond“ (základ), který se používá na přípravu polévek a omáček. *Demi-glace* má za studena rosolovitou konzistenci. Poznámka redaktora.

a pohodil ji na zem. Z náprsní kapsy vytáhl dvě nové náplasti. „Tyhlety kurevský věci nejdou skoro rozbalit.“

Šéf mu pomohl opětovně zalepit ránu. „Jen ať nějaká ta náplast neskončí v jídle,“ zavrčel. Otočil se a zmizel v suterénní kuchyni plné cinkotu a sykotu.

„Dneska je nějaký naštvaný,“ ušklíbl se Tommy. „Co ho žere?“

„Proč myslíš?“ uculoval se Ricky.

„Celý den mne jen buzeruje,“ postěžoval si Tommy.

„Neměli jsme mu dávat tu knížku.“

„Do prdele, to asi ne.“

„Já to nebyl,“ bránil se Ricky. „Já mu o tom neřekl.“

„O té omáčce?“

„Jo, já tě neprásknul.“

„Já vím,“ uklidnil ho Tommy. „To je v pořádku, chlape. Byl to asi někdo z lokálu. Sám by si toho nevšiml... Stephanie si v poslední době namlouvá, jaký je labužník... asi se o tom zmínila. Asi si něco přečetla ve středěční novinové příloze, a tak se hned ve čtvrtek hrnula k šéfovi, aby ho okouzčila svými znalostmi...“

„Mne okouzluje svým mohutným pozadím.“

Tommy pokrčil rameny, naposledy potáhl z cigarety a odhodil ji na ulici. „Až se mu párkrát z omáčky oddělí máslo na půl cestě ke stolu, hned na nás bude křičet, ať do ní přidáme smetanu. Jen si honí triko.“

Ricky pokývl bradou. „Podívej se, kdo sem kráčí.“

„A do prdele!“ zamumlal Tommy. Uviděl Sallyho v půli bloku, jak hází do odpadkového koše zbytek pizzy. Zašklebil se. „To je tedy blbý, chlape. Jen se na něho podívej... vypadá jako kříženec Sonnyho Bona* a Hermanna Göringa.“

* Americký herec, producent a politik, první manžel Cher. Poznámka redaktora.

Ricky se napřímil a měl se k odchodu. „Myslím, že tě nechám s tím tvým strýcem samotného, kámo. Mám něco v troubě.“

Sally obdaroval Tommyho širokým úsměvem od ucha k uchu. „Haló, šéfe! Vaříš něco, co mám rád?“

„Nejsem šéf,“ bránil se Tommy. „Já jsem jen *sous-chef*, už jsem ti to říkal.“

Sally ho objal masitýma rukama, přivinul k sobě a pak ho poplácal po tváři. „Co tím chceš říct? To jako vaříš polívky nebo co?*"

„Ne, tím chci říct, že nejsem šéf, že jsem druhý šéf, podšéf. Mám nad sebou kmotra. Tomu snad rozumíš, že jo, Sally?“

„Ty ji máš dneska pěkně prořízlou,“ zašklebil se Sally. „Tak copak dneska se svýma kamarádkama vaříš?“

„Absolutně nic, co by ti chutnalo,“ odpálkoval ho Tommy.

„Žádná telecí pečínka? Žádné těstovinky? A co párečky? Myslel jsem si, že jste fajnová francouzská restaurace. A to nemáte ani ty zasraný párečky?“

„My jsme rybí restaurace... středomořská jídla. Francouzská středomořská kuchyně. Většinou ryby,“ pronesl Tommy.

„A co takhle olihně?“ zeptal se Sally. „To je přece mořská kuchyně. Máte nějaké olihně?“

„Olihně nemáme,“ rozesmutnil ho Tommy.

„Měl bys zkusit olihně, co dělají vedle. Už jsi někdy jedl olihně U Hraběte? Mají je vynikající. Skvělé,“ rozněžnil se Sally.

„To jsou leda tak předkožky znovu dané do oběhu,“ odvětil Tommy.

„Jsou skvělé,“ trval na svém Sally.

„Jsou to příšerné sračky,“ nenechal se zviklat Tommy. „Styděl bych se tam vůbec jíst.“

* Francouzská předložka „sous“, tedy „pod“, v angličtině zní podobně jako „soup“ (polévka) nebo „sauce“, omáčka. Poznámka redaktora.

„Jsou dobré.“

„Nejsou. Vždyť nejsou ani čerstvé! Kupují je zmrazené.“

„Tvrdí, že jsou čerstvé,“ vyvalil Sally nevěřičné oči.

„Ale hovno,“ ušklíbl se Tommy. „Jak ti říkám, kupují je zmrazené. Sem tam vidím, jak jim je vozí. Kupují jich tuny najednou.“

Sally pozvedl dlaň. „Ty prostě nemáš rád dobrá italská jídla. Dohodněme se, že se nedohodneme. Nechci se s tebou přít. Ty jsi nikdy nevěděl, co je to dobré jídlo. Takže se nedivím.“

„Jak myslíš,“ řekl Tommy a zapálil si další cigaretu. „Jdeš za Harveyem?“

„Jo, je tady?“

Tommy přikývl. „Přišel asi před hodinou. Potí se ve své kanceláři, to je tím počasím. Volá každých deset minut na předpověď počasí. Jako by ji kvůli němu mohli změnit!“

„Kšefty moc nejdou?“ otázal se Sally.

Tommy pokrčil rameny. „Zeptej se ho sám.“

2

Sally zastihl Harveye, kterak vyhlíží z okna své zanedbané kanceláře. Harvey byl muž střední postavy s tmavými kudrnatými vlasy, na spáncích prošedivělými a ustupujícími z čela. Měl černé husté obočí a brýle s rohovinovou obroučkou. Stůl měl přeplněný účty, fakturami a spoustou účtenek. Na stěně, hned vedle kalendáře plavkového speciálu *Sports Illustrated*, visely dva harmonogramy a diplom, který potvrzoval, že Harvey je oprávněn provozovat zubařskou praxi ve státě New York, a to spolu s fotografií, na které se usmíval v bílém lékařském plášti a objímal boubelatou blondátou sestřičku.

„Nazdar, Harvey,“ pozdravil Sally.

„Sally, neslyšel jsi něco o počasí? Naposledy říkali, že má být pěkně,“ přivítal ho Harvey.

„Zaslechl jsem, že má pršet,“ odpověděl Sally. „U Franka v radiu.“

„Proč musí každý víkend pršet?“ zeptal se řečnický Harvey. „Každý zasraný víkend prší. Kdo kdy něco takového viděl?“

„No jo...“

Harvey se otočil a usadil se do velkého otočného křesla. Dlouze povzdychl. „Sally, tenhle týden pro tebe nic nemám. Je mi líto. Teď se nedaří. Tento víkend jsem málem neměl na výplaty. Kluci hned

ve čtvrtek běželi do banky a nechali si proplatit šeky, aby se mohli trochu povyrazit.“

Sally přistoupil blíž ke stolu a pohlédl na Harveye. „Víš dobře, že jsou to už tři týdny. Jseš o tři týdny pozadu. Takže, jak je to?“

„Nevím, co ti mám na to říct. To hrozné počasí. To mne zabije.“ Harvey se předklonil a zalistoval kalendářem. „Potřebuju jen pár dobrých víkendů, pár dobrých pátků a sobotních večerů a nějaké obědy. Já nechci mít s nikým problémy, ale prostě teď nemám.“

„To není dobré,“ zavrtil hlavou Sally. „To vůbec není dobré. Někteří lidé budou smutní, když se od tebe zase vrátím bez peněz. To je zlé.“

„Je mi líto, opravdu,“ omlouval se Harvey.

„Už jsem tady byl třikrát,“ povzdechl si Sally.

„Já vím, já vím,“ odpověděl na to Harvey. „Dělám, co můžu.“

„Tohle neberu,“ zavrčel Sally. „Rozumíš tomu, co říkám?“

„Dělám prostě všechno, co můžu.“

Sally zavrtil hlavou. „Nemůžu se vrátit a zase od tebe nic nepřinést.“

„Fakt dělám všechno, co můžu,“ trval na svém Harvey. „Beru od něho maso. Drůbež a ryby tam, kde mi řekne. Také mléčné výrobky. Musím mu posílat prádlo a často ani nepřijde pořádně vyprané. A odpadky! Ti hoši, co jezdí pro odpadky...“

„Ti nejsou od nás,“ pronesl Sally a namířil tlustý prst na Harveye. „Ti s odpadky nejsou od nás. Nemůžeš s nimi mluvit tak, jak mluvíš se mnou. Jsou to sice přátelé, ale ne takoví přátelé, jako jsme my. Prostě je nechej odvázet smetí a včas jim plat. Ale jestli by po tobě chtěl někdo z nich něco jiného, tak mi to řekni. Platí?“

„Jistě,“ odpověděl Harvey.

„Rozumíš tomu?“ zeptal se Sally.

„Rozumím,“ přikývl Harvey.

„Dobrá, a jak tedy vyřešíme ten problémek, co tu máme?“ zeptal se Sally.

„Možná bys mi mohl ještě týden posečkat,“ zaškemral Harvey.

„Poslyš,“ pronesl Sally zvýšeným hlasem, „ty nejsi schopen zaplatit ani ten zasraný poplatek a říkáš ‚možná‘? Říkáš ‚příští týden‘? Tady není žádný příští týden! Mám tě rád, Harvey, jsi prima chlap. A mé neteři jsi jednou skvěle spravil zuby. Zaměstnal jsi mého synovce Tommyho. Toho si vážím. Ale tohle...“

„Co takhle steaky?“ pronesl Harvey s nadějí v hlase. „Mám dole nádherné steaky. Taky humří ocásky...“

„Nechci žádný zasraný steaky,“ vyjel Sally zvýšeným hlasem. „Co bych, do prdele, dělal s nějakějma zasranejma steakama? Můžu se přecpat steaky, kdykoliv mne napadne! Takhle to nepůjde! Tohle není žádná hra. Tohle je vážná věc. Jde už o tři podělaný týdny. On chce svoje peníze, a to pravidelně. Chápeš, o co tady jde?“

„Já jen nevím, co mám dělat,“ odpověděl Harvey poraženecky zpoza stolu. „Já prostě nevím, co bych ještě měl udělat.“

„Já ti tedy řeknu, co uděláme,“ řekl Sally. „Osobně tě ještě na jeden týden založím. Z vlastní kapsy. Jeden týden. Tenhle. A příští týden...“

Sally se naklonil přes stůl a popadl ho za tváře. Harvey si povšiml zlatých hodinek Piaget, které se mu pohupovaly na zápěstí jako nějaký náramek. Pak mu Sally několikrát uhodil hlavou o stůl, až uslyšel zvuk tříštících se brýlí.

Harvey si přidržel na krvácejícím nosu pomačkaný ubrousek. Sally pozoroval zpovzdálí s profesionální netečností jeho obličej.

„Příště už žádné hrátky nebudou,“ řekl. „Příště se už nenechám takhle ojet. Žádný ‚příští týden‘, chápeš, ty kokote? Už žádné ‚dělám, co můžu‘. Prostě mi dáš ty zasraný prachy. Včas. Půjč si. Okradni svoje společníky. Vrať se zpátky k trhání zubů, když nebude zbylí. Tohle je vážná věc. Viděl jsi *Kmotra*, ne?“

Harvey přikývl.

3

Harvey stál se zakloněnou hlavou před zrcadlem na restaurační toaletě a na nos si tiskl kapesník. Krvácel z obou nosních dírek a jedno oko měl trochu oteklé. Pohupoval se před zrcadlem sem a tam a přitom si mumlal „ten čurák, ten čurák“. Koutkem oka si povšiml, že některé květiny ve váze vedle umyvadla začínají vadnout. Lilie však vypadaly ještě k světu.

Jednou rukou pootočil vázu tak, aby kosatce směřovaly ke zdi, zatímco druhou si stále přidržel kapesník na nose. Dlouze se vymočil a přitom si povšiml, že služba zapomněla dát do mušle sítko, takže bílý kotouč dezinfekce se roztekl málem do velikosti záchranného kruhu. Nakoukl do kabinky. Náhradní toaletní papír chyběl.

Harvey s mumláním vyšel z toalety. Prošel prázdnou jídelnou k výrobníku ledu u baru, nasypal si ho trochu do kapesníku a přiložil k nosu.

Interiér Dreadnaughtu připomínal jídelnu zaoceánského parníku. Však také veškerý inventář, pozinkovaný bar, nástěnné svícny, zaoblené čalouněné lavice, ba dokonce i porcelán a stříbro, vše pocházelo ze staré jachty. Harvey koupil vše v dražbě. Vzadu v jídelně bylo

čtyřicet míst u stolu, dalších dvacet pak v koktejlovém baru u velkého okna. Po celé délce restaurace se táhly dvě nástěnné malby v sociálně realistickém stylu. Zobrazovaly svalnaté přístavní dělníky s hranatými obličejí v newyorském přístavu ve třicátých letech. Malby ladily s barvami v restauraci, s odstíny černé, šedé a béžové, místy s trochou později přidané růžové, která zase ladila s prostíráním.

Jediné střešní okno nad osamělou palmou, šmouhaté špínou a orámované stříbrnou páskou zabezpečovacího zařízení, dovolovalo vstoupit do místnosti pár slunečním paprskům. Kolem černého stropu se vinul pás zářivek, narůžověle osvětlující lavice.

Harvey si od baru prohlížel místnost. Málo věcí vypadá tak lacině okázalých jako prázdná restaurace za denního světla. Nad barem nesvítla jedna žárovka. Na černé podlaze bylo několik škrábanců od podpatků a všiml si, že barové stoličky by potřebovaly nové polstrování. Pokusil se uklidnit vědomím, že večer vše vypadá mnohem lépe.

Zpátky ve své kanceláři, Harvey zvedl telefon a vytočil své staré ordinanční číslo. Ozvala se Carol.

„Ordinace doktora Rosenberga. Vydržte chvíličku.“

Než se Carol vrátila k telefonu, Harvey se zaposlouchal do hudby Billyho Joela ve sluchátku.

„Díky za trpělivost. Čím vám můžu posloužit?“

„Carol, to jsem já.“

„Harvey, jak se vede?“

„To tě ten kretén nechává zvedat telefony? Kde je ta holka?“

„Je nemocná,“ odpověděla Carol. *„Tak vypomáhám.“*

„Carol, mám takový menší problém. Mohla bys pro mne něco udělat?“

„Jistě. O co jde?“

„Můžeš se zastavit u mne v bytě, vzít tam moje náhradní brýle a nějakou čistou košili a hodit mi to sem do restaurace?“

„*To můžu. Ale až po práci, stačí?*“

„Jo,“ souhlasil Harvey. „Až skončíš. Já se odtud nemůžu hnout. Světle modrou. A pokud žádnou nenajdeš, tak růžovou.“

„*Co se stalo?*“ zeptala se Carol

„Ale... měl jsem jen takovou malou nehodu,“ vysvětloval Harvey. „Praštil jsem se do hlavy.“

„*Ach, ty chudáčku! Není to nic vážného? Co se stalo?*“

„To ten nízký strop v kuchyni. A všechny ty visící kastroly a pánve. Napochodoval jsem rovnou do omáčníku.“

„*Panebože! Jsi v pořádku? Určitě? Neměl bys s tím někam zajít?*“

„Ne, ne, ne, to nic není!“

„*Měl by sis důkladně promluvit s těmi hochy z kuchyně. Někdo by se mohl vážně zranit. A mohl bys z toho mít popotahovačky.*“

„To je v pořádku, opravdu.“

„*Nechceš, abych přišla teď hned?*“

„Ne. Stačí po práci. Potřebuju jen ty brýle a košili. Budu tě čekat... kolem šesté, sedmé? Můžeme si dát skleničku a povečeřet tady. Řeknu, aby nám přichystali něco dobrého.“

„*To беру, chlapče.*“

„Máš ještě klíč?“

„*Samozřejmě, doktore!*“ řekla Carol.

Harvey, sedící za psacím stolem, se podíval na hodiny na zdi. Tři čtvrtě na čtyři. Stiskl na telefonu domácí tlačítko. „Michaeli, zvedni to, zvedni to.“

Šéfkuchař zvedl telefon. „*Jo?*“

„Přišel už barman?“

„*Zrovna se převléká,*“ odpověděl šéf.

„A co Stephanie? Už by tu měla být.“

„*Volala před chvílí,*“ odpověděl šéf nevzrušeně. „*Prý se trochu opozdí.*“

„Díky, za upozornění. O kolik se opozdí?“

„*Jen o pár minut,*“ řekl šéf. „*Je u fotografa.*“

„Dej mi vědět, až dorazí.“

„*Mám ji poslat nahoru?*“

„Ne, jen mi dej vědět. Chci vědět, že už je někdo na place. Cheryl dorazí až ve tři čtvrtě na šest. A pikolík. Jakže se jmenuje?“

„*Hector.*“

„Jo.“

„*Cheryl přijde dřív. Pro personál je tu kuřecí koláč. A ten ona miluje,*“ zasmál se šéf.

„Asi tak za hodinku budu muset na chvíli odejít. Barry má dnes volno, tak za mne ohlídej krám.“

„*Dobrá,*“ souhlasil šéf.

Harvey stiskl domácí tlačítko a poté tlačítko venkovní linky. Vytočil číslo, uslyšel dvojí vyzvánění a sérii kliknutí. Poté kdosi zvedl sluchátko.

„*Haló,*“ ozval se mužský hlas.

„To jsem já,“ ohlásil se Harvey. „Mojžíš.“

„*Ano?*“ zareagoval mužský hlas. „*Co si přejete?*“

„Musím mluvit se svým přítelem. Jak nejdříve to bude možné,“ pokračoval Harvey.

„*To je tak naléhavé?*“ otázal se hlas.

„Ano, zatraceně naléhavé,“ trval na svém Harvey, na pár vteřin ztrácející klid. Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „Dobrá, možná že to není tak naléhavé. Ale musím s ním mluvit. Tady se to nevyvíjí dobře. Dneska jsem byl napaden. Před chvílí. Myslím, že mám zložený nos, zatraceně!“

„Dobrá,“ odpověděl hlas. „*Jen klid. Můžete se sejít... řekněme za hodinu? Na stejném místě. Víte kde?*“

„Jo, vím,“ odpověděl Harvey.

„*Takže za hodinu,*“ řekl hlas.

Harvey zavěsil a pak zavolal své bývalé ženě.

4

Harvey postával před Village Cigars na rohu Christopherovy ulice a Sedmé avenue. Večerní obloha se plnila mraky. Řada sázkařů spěchala kolem něj dovnitř. Dojíždějící poklusávali ke vchodům do metra. Na druhé straně ulice v Café Riviera viděl pikolíka, jak uklízí stolky před hrozícím deštěm. Špinavý muž s bosýma nohama a vyrážkou v obličejí zachrastil kelímkem od kávy a dožadoval se nějakých drobných. Zavrtěl hlavou a muž se vydal k sázkařům.

Višňově červená dvousedadlová alfa romeo zastavila u chodníku na Sedmé avenue. Řidič stáhl okénko na straně spolujezdce a zavolal na Harveye: „Naskočte, doktore!“

Řidič byl udělaný chlapík s tmavými, na temeni řídnoucími vlasy a pěstěným knírkem. Na sobě měl červenomodře pruhovanou polo košili rozepnutou u krku a malý zlatý křížek na tenkém řetízku. Natáhl se přes sedadlo a otevřel dveře.

„Honem! Nasedněte!“

Harvey vklouzl do černého koženého sedadla přesně v okamžiku, kdy začalo pršet. „Kristepane! To je vaše auto?“ zeptal se Harvey.

„Ne, ne,“ řekl řidič. „Služební, to je služební. Říkají, že bychom měli splývat s okolím. Tak splývám.“

„To vás nechají jezdit v takových autech? Takže na tohle jdou dolárky z mých daní?“

Řidič se zasmál. „Kdy jste naposledy platil nějaké daně?“

Harvey chvíli seděl tiše a alfa zabočila doleva. Pak následovala další otočka k Hudsonu a poté splynuli s počínajícím houstnoucím provozem ven z města.

„Dneska mě málem zabil. Přímo v mé kanceláři mi rozbil obličej. Podívejte! Málem mě zabil. Rozbil mi brýle.“

„Nevypadá to tak zle,“ usoudil řidič a krátce na něj pohlédl, než vmanévroval vůz mezi autobus a dodávku. „Povídali mi, že máte přeražený nos nebo co. Ale mně se nezdá být přeražený.“

„Může být zlomený,“ trval na svém Harvey.

Řidič ukázal na svůj nos. „Zlomený nos vypadá takhle. Dal jste si na to led?“

Harvey přikývl.

„Máte ho trochu oteklý,“ připustil řidič, „ale nezdá se být zlomený.“

„Ale bolí to,“ postěžoval si Harvey.

Rozpršelo se. Zastavili na světlech, řidič se otočil na Harveye a zeptal se: „Tak co se to dneska stalo?“

„Chtěl po mně peníze. Je pátek.“

„Tak jste mu nějaké dal?“ zeptal se řidič.

„Žádné nemám,“ prohlásil Harvey. „Musel jsem zaplatit lihoviny. Ty zaplatit musím, jinak mne dají na seznam dlužníků. A víte, co to znamená, když se dostanete na seznam dlužníků? Stačí jen jednou a můžu rovnou zavřít celý ten zatracený krám!“

„Harvey,“ zasténal řidič, a protože se změnila světlá, zařadil první rychlost. „Vy si ze mě děláte legraci. Náš úřad vám poskytuje jisté prostředky. Vy je, na druhé straně, máte používat přesně k těm účelům, které odsouhlasíme. Ty prostředky neslouží k nákupu lihovin.“

Zrovna tak nepředpokládáme, že si z nich platíte penzi, výplaty nebo dárečky pro své kurvičky. Už jsme o tom přece mluvili. Smíte je používat jen k přesně daným účelům a v patřičný čas. Předpokládá se tedy, že když si hodný pan Pitera řekne o peníze, tak mu je dáte.“ Při pohledu na dlouhou řadu zelených světel rychle zařadil další rychlost a rozjel se.

„Je mi líto, Ale,“ omlouval se Harvey. „Snažím se prostě jen přežít alespoň do Svátku práce. Snažím se platit své účty. Snažím se udržet ten zatracený podnik v chodu. Snažím se vydělat si na živobytí. A zdá se, že je to, ksakru, nemožné.“

„Tak to je hodně špatné, kamaráde,“ řekl Al a zapálil si zapalovačem z palubní desky dlouhou marlborku. „Ale pořád je to lepší než nastavovat zadek ve vězení v Greenhavenu, ne?“

Poklepal Harveyovi účastně na levé koleno a zařadil další rychlost. „Zajedeme do parku. Mám tady pár kazet, předchozí majitel auta byl totiž magor do Stounů. Pěkně se projedeme a můžete mi povykládat o svých trablech. Probereme spolu pár věcí a poslechneme si pár skladeb. Tak se uvolněte a pěkně se strýčku Alovi se vším svěřte.“

5

Tak co ten váš přítel zubař?“ zeptal se státní návladní Raymond Sullivan.

„Kňourá,“ pokrčil rameny Al. „Jako obvykle.“

„Co má za problém?“ zeptal se Sullivan, padesátník atletické postavy se sněhobílými vlasy a brunátnou pletí.

„Udělal mi dnes na nose bebínko. Musel jsem mu ho pofoukat. Sally Paruka je z něho nešťastný.“

„Proč nešťastný?“

„Harvey je pozadu s placením,“ povzdechl si Al.

„Z našich peněz. Co s nimi dělá?“

„To bych taky rád věděl. Říká, že musí platit účty,“ řekl Al. „Zdá se, že ten chlápek bere celou tu věc až příliš vážně.“

„Co bere příliš vážně?“ zeptal se Sullivan znepokojeně.

„Trpí velikášstvím. Myslí si, že opravdu vybuduje prosperující restauraci. Měl byste slyšet, jak o tom mluví. Myslí si, že by se mu to mohlo podařit. A musím říct, že váhám mu to rozmlouvat.“

„Proč to?“ zeptal se Sullivan a pozvedl husté bílé obočí.

„Podívejte... všichni víme, jak Harvey přišel k tomu restauračnímu podnikání. My jsme ho tam přece dosadili! Což on ví. Vytáhli

jsme ho z vězení a zbavili ho všech problémů. Stal se z něj práškač. Ví, že je práškač a ví, že je náš práškač. Jenže se bojím, že si začíná namlouvat, že když pro nás odvede kus slušné práce, podaří se mu udržet si tu restauraci. A já mu nechci brát iluze.“

Sullivan se naklonil nad svým šefovským stolem a spráskl ruce. „Opravdu nevidím důvod, proč bychom měli brát jakýkoliv zřetel na to, co si namlouvá. Jednání s informátory je jen a jedině o dohledu. To je vám známo. Podle mého názoru a jak se mi to jeví, čím více na něj budeme dohlížet a on si to bude uvědomovat, tím lépe. Je náš. Což ví... takže o co jde? Není v pozici, kdy se s námi může dohadovat.“

Al se opřel do židle a usmál se. „Potřebujeme pár obvinění, že ano? Potřebujeme hodně obvinění. Čím více, tím lépe... a ten chlaпík nám za trochu péče a peněz k nějakým dopomůže. Ale vše musí vypadat nenápadně. Předpokládají, že jde o malého, všivého, vystrašeného a zoufalého restaurátéra. No a přesně tím teď je. Takže ať se snaží dál. Nechci ho od toho odrazovat. Protože k zubařskému křeslu se už nevrátí...“

„To určitě ne,“ vpadl do toho Sullivan.

„Jistě, trošku nás tahá za nos,“ pokračoval Al. „Tahá za nos ty mafíány. Tahá za nos svoji bývalou manželku, svoji přítelkyni a vlastně všechny ostatní, pokud vím. Zdá se být dokonalým obrazem vystrašeného, zoufalého, všivého restaurátéra. Snaží se z nás vyrazit nějaké peníze. Dobrá. Zapletl se trochu s Parukou. Možná se Sally zblázní a bude tak laskav, že spáchá ještě více trestných činů. Dokonce nahraných na pásku. Vůbec bych se nedivil, kdyby si vzal nějaké peníze od těch lidí z Brooklynu. Jak vím, točí se kolem něho. Tváří se přátelsky a nabízejí mu svoje služby.“

„Odvážejí mu odpadky, je to tak?“

„Jo. Možná si půjčuje nějaké peníze mimo Sallyho okruh. To by Sally zešlel. Pokud mu chtějí pomoci, nechme je, ať mu pomůžou. Nemáte nic proti tomu dostat ty lidi z Brooklynu?“

Sullivan se usmál. „Dobrá, dobrá... nechme to tedy pro tentokrát s těmi penězi být. Ale v budoucnu ho musíte držet na kratším vodítku. Ať si tahá peníze, z koho chce, ale nechci, aby si pohrával s těmi našimi. Mám na tom neustále nasazené lidi, auta a techniku. Mám najmuté dvě pozorovatelné, což znamená přesčasy, nájem a další výdaje, hodiny soudně nařízených odposlechů... takže dříve či později můžu očekávat telefon s otázkou, co jim za ty peníze můžu předvést.“

„V téhle chvíli toho máme už dost na obvinění z podplácení a vydírání, něco dalšího se může objevit z odposlechů... máme nahrané lidi s lichvářskými půjčkami a úplatky. Je to v pohybu.“

„Já očekávám něco víc než tohle... organizované vyděračství. O tohle se tenhle úřad zajímá, zatraceně! Chci mít na pásku nějaké to staré dobré ‚setrvalé nezákonné jednání‘. Chci víc než toho zmrda Sallyho Píteru. Chci je všechny. Chci Charlieho Wagonse. Chci Dannyho Testu a všechny jeho pomocníčky. Celý ten spolek. Nechci je chytit na nějakých ušmudlaných lichvářských půjčkách. Na konci toho všeho chci být schopen zaklapnout nad tím vším desky a mít tady pŕudu prosolenou tak, že už na ní nikdy nic takového nevyroste.“

„A co ten Brooklyn?“ zeptal se Al. „Ti se přímo nabízejí.“

„Jistě, jistě, ta věc mne zajímá. Jistě, proč ne? Řekněte tomu svému příteli, ať si od nich půjčí nějaké peníze. Pár tisíc. Ale neměl by to přehnat. Uvidíme, co se bude dít.“

„To Sallyho našte,“ usoudil Al. „A jeho lidi.“

„Dobrá, dobrá. Ať jim o tom tedy nyní nic neříká. To nám dá později důvod napíchnout jim dráty. Možná pro změnu zachytíme nějakou zajímavou konverzaci.“

„Nechceme ale rozpoutat válku,“ řekl Al.

„Kdo mluví o rozpoutání války? Doufejme, že během času zjistí, že jsou rovnou na cestě před velkou porotou.“

„Harvey bude muset svědčit,“ přemýšlel nahlas Al.

„Tak bude svědčit. Zapojíme ho do programu a pak může zmizet do nějaké Východní Prdele a psát tam paměti.“

6

Tommy popíjel kávu v prázdné kuchyni. Noční pomocníci, Velký Mohammed a Malý Mohammed, už dokončili svoji práci a dohadovali se v arabštině o něčem v šatně. V kuchyni však byl klid.

Tohle byla jeho nejoblíbenější část dne. Přípravné stoly byly vydrhnuty zářivě do čista, nerezové pracovní stolky a příruční lednice se leskly. Další kuchař se měl objevit až o půl třetí. Umývač nádobí měl dorazit v poledne a pomoci mu měl s méně náročnou prací a s těžkými hrnci. Věděl, že do té doby ho nebude nikdo rušit a bude tedy moci vařit svým tempem a podle svého. Nahlédl do seznamu přípravných prací, který visel na dveřích u přípravníku omáček.

TOMMY! stálo v něm napsáno velkými písmeny šéfovým roztreseným písmem. (Šéf miloval vykřičníky.)

Telecí vývar není dostatečně zredukován...

DODĚLEJ! Také: upéct kuřata

Přijde 25 otrapů... uvař něco k těstovinám na večer

Potřebuju omáčku na mečouna... nějaký nápad?

Také: bramborové plátky na pommes annas (omlouvám se).

Tommy nenáviděl přípravu pommes annas.

Četl dál:

Naplň lahvičky octem s chilli a koriandrovou omáčkou.

Nachystej ryby - jednoho mladého mečouna (zkontroluj, jestli je mladý) a jednoho lososa, toho přivezou. Mečouna naporcuj tak 3 kila, lososa jako obvykle.

POLĚVKA! Vylej tu starou sračku. Použij nejprve oliheň a jakékoliv zbytky a ocašy na závěr. NEDÁVEJ TAM SVATOJAKUBKY!

Mušlová omáčka: Použij žampiony, černé trumpetky, sušené hříbky. Potom obvyklé mušle. Až to zredukuješ, použij demi. A PORTSKÉ!

Jakékoliv zeleninové odřezky použij na telecí vývar...

Přikryj mušle folií, až s nimi dorazí. Také ostatní mořské plody. Přivezou ústřice z Pine Island a Cherry Hill...

Zelenina už je nakrájená v lednici... NEDĚLE!

Až dorazí Ricky a Mel, ať vyčistí boxy a vyhodí všechno nepotřebné.

Dorazím kolem půl třetí.

Tommy se zahleděl na poslední řádek. Když šéf řekne, že dorazí kolem půl třetí, znamená to spíše v půl čtvrté nebo také ve čtyři. Mel

pak říkal každému novému nezkušenému kuchaři. Přezdívka pocházela z italského výrazu *mal'carne* neboli *špatné maso*. Poslední Mel byl nový výdejce jídel jménem Ted nebo tak nějak. Jako všichni ostatní Melové byl žákem Kulinářského Institutu a musel absolvovat jeden semestr praxe, aby dostal zápočet. Měl, sarkasticky řečeno, spoustu teoretických znalostí, což znamenalo, že makal jako šroub a restaurace měla levného pracovníka na pomocné práce. Dorazil jako všichni ostatní, čerstvě vydrhnutý ve vlastním novém oblečení, s obvyklým nožem s umělohmotnou rukojetí pod jednou paží, pod druhou pak s výtiskem *Profesionálního šéfkuchaře*. Ale pracoval jako ďas a neodmlouval, když ho někdo požádal, aby oloupal česnek nebo připravil k obědu spoustu holandské omáčky. Tommy dokonce zvažoval, zda nemá pověřit Mela zpracováním humrů, ale pak si to rozmyslel.

Nad vchodem pro dodavatele zazněl zvonek. Tommy prošel úzkou chodbou a otevřel těžká vrata do ulice. Dorazily ryby. Malý neoholený řidič v kožené zástěře, gumácích a s pracovními rukavicemi na ruku vešel dovnitř s velkou lepenkovou krabicí s navršeným ledem. Položil ji Tommymu k nohám a tenký proužek vody z tajícího ledu se rozběhl po podlaze. Tommy sáhl do krabice a vytáhl plát mečouna a pak atlantského lososa. Zvážil je na digitální váze stojící na starodávné lednici, rutinně zmáčkl lososa prsty, zkontroloval mu oči a žábry a pak podepsal dodací list. Bílou část vrátil šoférovi a žlutou napíchl na hřebík na zdi vedle faktur za mušle. Poté se vrátil do kuchyně.

Zaslechl vrchního Barryho, jak si nahoře u číšníků přidává mléko do kapučína. Dopil svoji kávu a zakřičel *sallam* na dva Mohammedy, kteří procházeli kuchyní k venkovním dveřím. Naplnil pařák vodou a s koleny na čisté gumové předložce se sklonil pod kuchyňskou linku a zapálil hořáky. Zapnul odsávače a zapálil hořáky pod velkou fritézou, troubami a jednou částí grilu. V teflonové pánvi podusil cho-

rizo s nasekanou šalotkou od večera a pak rychle rozklepl umělohmotnou stěrkou do pánve pár vajec. Několikrát nad ní otočil mlýnkem s pepřem, přendal vejce na talíř a ve stoje je rychle uprostřed svého pracoviště snědl. Prázdný talíř a vidličku položil do dřezu vedle myčky.

Pustil se do své *mise-en-place*, sundal z polic nad hlavou všechny hrnce, které budou zapotřebí, a úhledně vyrovnal nože vedle řeznického špalku. Naplnil velký nerezový hrnec horkou vodou a vhodil do něj hrst naběraček, perforovaných naběraček, kuchyňských kleští a stěrek. Přinesl ze šatny sloupek čistých utěrek a položil jej na polici nad svým pracovištěm.

Pak vytáhl z lednice vysokou plastovou nádobu s telecím vývarem, nalil jej do těžkého polévkového hrnce a začal redukovat. Poté zašel opět do lednice a vrátil se s přepravkou s vrtíci se humry s jedním klepetem. Nalil do druhého hrnce dvě láhve bílého vína, přidal pár bobkových listů, kuličky černého pepře, kousky červené papriky, hřebíček a čerstvě nadržnutý tymián. U přípravníku omáček našel zbytky zeleniny, půlku oschlé cibule, pár scvrklých mrkví a celerových stonků. Vhodil je do hrnce spolu s vršky pórku a hlavičkou česneku. Přikryl hrnec poklicí a čekal, až se víno trochu svaří a natáhne do sebe vůni koření a zeleniny. Opět zašel do lednice a přitom přemýšlel, kolik asi kilometrů denně takhle nachodí. Vrátil se s kyblíkem rybiho vývaru a s kyblíkem oloupaných brambor. Kasetový magnetofon olepený zbytky jídel hrál starý hit *Modern Lovers She Cracked* a Tommy se bezstarostně pohupoval do rytmu hudby, zcela sám v kuchyni. „Odešla mi... jsem tak smutný... ale nebudu...“ prozpěvoval si. Potřel několik červených papriček olivovým olejem a dal je na gril, aby mohl připravit paprikovou omáčku.

Poté se vrátil k mrsakajícím se humrům. Vysypal je z přepravky do vařicího bílého vína. „Pardon, hoši!“ pronesl k nim. „Za chvilíčku

to máte za sebou.“ Naslouchal, jak klepeta narážejí na stěnu hrnce, po chvílce však hluk ustal.

Když byli humři uvaření, vytil je do dřezu a pustil na ně studenou vodu.

Zredukoval něco portského vína na žampionovou omáčku. Sáhl do nádoby s nasekanou šalotkou a zjistil, že je jí tam kriticky málo. Rukou ještě mokrou napsal na papír vytržený z šéfkuchařova bloku „Nasekat šalotku!“ Vložil do horké vody něco sušených hříbků a loupacím nožem odstranil z několika hrstí žampionů nožky a blanité prsteny.

Z reproduktoru se ozvala stará surfrocková instrumentálka *Pipeline* od Chantays. Tommy se usmál a rozhodl se, že je to přesně to správné znamení, aby začal připravovat polévky. Z rohu pod pracovním stolem vytáhl svůj oblíbený hrnec, který si tam včera uschoval a postavil si jej na dosah. Vлил do něho olivový olej, podrtil něco česneku a osmahl ho, až zesklivatěl. Zachtělo se mu, protože byl sám, zahrát si spolu s kapelou na imaginární kytaru, ale namísto toho oloupal cibule a nasekal je na jemné kousky. Maje na paměti papriky na grilu, otočil se a kuchyňskými kleštěmi je přendal do nerezové mísy a zakryl folií, aby povolila slupka. Přisypal nasekanou cibuli do hrnce s česnekem a přidal něco tymiánu a bobkového listu. Odstranil semeníky z několika zelených a červených paprik, nakrájel je na středně velké kostky a vložil také do hrnce. Následovala řádná špetka podrceného kmínu. Kuchyní se po chvíli začala šířit vůně česneku, cibule a kmínu. Přidal kousky olihně a promíchal je velkou kovovou naběračkou. Pár minut se přehrabával v ledničce u grilu, aby se vrátil s odřezky z mečouna, kousičky humra a – zázrak nad zázraky – s hliněným hrncem plným středně velkých, již vyloupaných mušlí. Slil tekutinu z mušlí do rybího vývaru, který se již ohříval na zadním hořáku a přidal mušle spolu s humřími kousky

a odřezky z mečouna k olihni. Když začal vývar klokotat, přelil jej do polévkového hrnce, přidal dvě plechovky krájených rajčat, několik lžic rajského protlaku a galon červeného vína. Nakrájel na velké kousky deset oloupaných brambor a vhodil i je do hrnce. Nakonec přidal do té tmavé nádherné směsi trochu podrcených chilli papriček a tabasco a nechal ji probublávat.

Zapálil si cigaretu a zapátral pod stolem po šéfově popelníku. Nejprve ho nemohl najít. Přejížděl očima po regálu a odsunoval mastné lahvičky tabaska a worcesterské omáčky, láhve olivového oleje, bílého vína, brandy, rýžového octa a citronové šťávy. Nakonec ho našel na polici nad hlavou, zastrčený za šéfovým na míru dělaným japonským nožem v palisandrovém pouzdru za 450 dolarů. Z pouzdra vykukovala malá obálka z průsvitného papíru a Tommy ji opatrně podél nože vytáhl ven. Na obálce byl barevným gumovým razítkem natisknutý obrázek klozetu. Rychle vytáhl bankovku z peněženky, sroloval ji, rozhlédl se oběma směry a pak krátce šňupl něco hořkého prášku.

„Aaaaaach, bejby!“ vyrazil ze sebe hlasitě.

Šéf jako obvykle dorazil pozdě, až kolem půl čtvrté. Šel si rovnou pro nůž, na dobrých pět minut se vrátil zpátky do šatny a celý v bílém se vrátil podivuhodně svěží. Tommy byl zticha. Šéf naladil na rádiu stanici s klasickým rockem, zapálil si cigaretu a vyběhl nahoru k baru, aby se záhy opět objevil s vysokou sklenicí kokakoly s ledem.

„Co polévka?“ zeptal se.

„Ochutnej,“ řekl Tommy pyšně. „Hustá portugalská z mořských plodů.“

Šéf nadzvedl poklici ze stále ještě bublající polévky. „Voní to ztraceně dobře. Kdybych udržel něco v žaludku, dal bych si šálek ke snídani. Už jsi vyloupal humry?“

Tommy přikývl. „Jo. A proklínal jsem to každou minutu. Měli bychom tu hnusnou práci přidělit umývači nádobí.“

„A ten vyhodí polovinu masa do odpadků. A s klouby si vůbec neporadí a zešílí u toho. Škeble mu naštěstí tolik nevadí. Myslím, že je to otázka víry.“

„Bude k nim rybí omáčka,“ vysvětloval Tommy. „Hořčicovo-estragonová zálivka a osmahlý pórek na ozdobu. V pořádku?“

„Jo, to je skvělé,“ schválil to šéf. „Staré, dobré.“

„Ještě jsem nenakrájel pórek,“ pokračoval Tommy. „Možná bych mohl použít ten tvůj nůž. Ty ostatní nože ho spíš upízlají.“

„Myslím, že už jsi ten nůž použil. Polovina z toho zasranýho balíčku je pryč!“

„Už byl napůl prázdný, když jsem ho našel. Jen jsem si trochu ušňupl,“ bránil se Tommy.

„To je můj životabudič, chlape,“ povzdechl si šéf. „Ty takové srá-gory nepotřebuješ. Já ano.“

„Omlouvám se, že jsem se toho dotkl,“ pokrčil rameny Tommy. „Náhlé pokušení. *Mea culpa*. Omlouvám se.“

„Vyzírám na východ,“ oznámil šéf a kývl hlavou východním směrem. „Ve městě nic nemají a na čtyřicátníka je tam horko. Mohl bych jít později, ale raději půjdu hned. Nechci se uprostřed večere proměnit v rozbředlou dýni.“

„Opravdu jsem toho moc nevzal,“ omlouval se Tommy.

„Nech to být,“ mávl rukou šéf.

„Proč pro to nepošleš pikolíka? Hector tu bude tak do hodiny,“ navrhl Tommy.

„Myslel jsem na to,“ řekl šéf. „Ale nechce se mi do toho. Není to dobrý nápad. Co, když ho načapají? Nejspíš by ho deportovali. A navíc, znáš Hectora. Párkrát ho pro to pošlu a bude si myslet, že si může poručit na oplátku steak ze svíčkové. A dovedeš si představit

Hectora, toho zatraceného pikolíka, jak tady sedí, přežvykuje čtvrtkilový steak a všichni číšníci spolu s vrchním se snaží spolknout sýrový koláč? To by nevypadalo dobře. A navíc, ten čurák má rád steak hodně propečený. Mám své zásady.“

„Takže odcházíš?“ zeptal se Tommy.

„Jo, přichystáš mi zatím můj pracovní stůl?“

„Jistě.“ Zaváhal. „Můžeš mi taky vzít dva balíčky?“

„Máš peníze?“ zeptal se šéf.

„Akorát na dva balíčky.“

„Nemáš navíc dvacku, do příštího týdne? Jsem švorc.“

„Dobrá,“ přikývl Tommy a vytáhl peněženku. „Ale chci ji vrátit.“

„Bez problému,“ ujistil ho šéf, ale Tommy věděl, že bez problému to nebude.

„Takže vezmeš čtyři?“ zeptal se Tommy.

„Dva pro mne, dva pro tebe,“ řekl šéf a zamířil ke dveřím.

7

Dva muži seděli v dodávce pomalované grafitti naproti Dreadnaught Grilu. Palubní deska byla pokryta prázdnými pohárky od kávy a obaly od sladkostí. Zpozorovali muže v bílém, jak vychází z kuchyňských dveří a dává se po Spring Street na východ.

„Kdo je to?“ zeptal se detektiv Dudziak.

„To je Tommy Pagano,“ rozzářil se detektiv Rizzo, sedící za volantem.

„Kdo?“

„Tommy, synovec,“ vysvětloval Rizzo. „Sallyho synovec.“

„Nevypadá jako jeho synovec,“ namítl Dudziak, natahující se pro dalekohled v palubní přihrádce.

„Je to on,“ trval na svém Rizzo. „Synovec.“

„Máš jeho fotku?“

„Nechal jsem všechny ráno na stole. Děcka se opozdila do školy. Zapomněl jsem na ně.“ Rizzo nastartoval motor.

„Co děláš?“ zeptal se Dudziak.

„Přemýšlím,“ odpověděl Rizzo.

„Jsi si jistý, že je to on?“

„Vždyť ti říkám, že je to on. Je to Tommy. Pamatuju si jeho ksicht.“

Dudziak se radil s poznámkovým blokem na klíně.

„Kam, do prdele, jde? Tady z toho vyplývá, že má za sebou jenom polovinu šichty a nemůže vypadnout před devátou. Co má za lubem?“

„Budu ho sledovat.“

„Možná si jenom pro něco odskočil.“

„Možná. Možná k strýčkovi Sallymu.“

„Nebo jenom pro hlávkový salát.“

„Bylo by dobré to zjistit.“

„Co?“

„Jedeme,“ řekl Rizzo. „A zjistíme to hned.“

„Opustíme stanoviště?“

„Odvážnému štěstí přeje.“

„Do prdele...“

„Jestli o nic nepůjde, nikomu to nenahlásíme. Jestli ano, prima! Už jsem unavený z toho vysedávání a očumování té zkurvené restaurace. Možná na něco narazíme...“

„Takže ho budeme sledovat?“

„Budeme ho sledovat a možná budeme mít štěstí.“

Dva detektivové v dodávce sledovali šéfa, kráčejího po Spring Street.

„Člověče, ta bríza tady, to je skvělé,“ vzdychl Rizzo. Na Bowery šéf zamířil ze středu města ven. Dodávka couvla a čekala, až trochu popojde.

„Ať ho neztratíš,“ varoval ho Dudziak.

„Sleduju ho, sleduju,“ řekl Rizzo.

Z Houston Street zabočil šéf doprava, směrem na východ.

„Kam, do prdele, jde?“ zeptal se Dudziak.

„Nevím, možná tu má někde berušku. Takové odpolední šukání...“

Šéf přešel z Houston Street na Avenui A. Rizzo musel zatočit do protisměru. Sledovaný zabočil doprava na Čtvrtou ulici, mířící ještě více na východ.

„Tady je to opřesdržku,“ zamumlal Dudziak. „Hele, jak čumí na všechny strany, jestli tu nejsou cajti.“

„Koukej,“ doplnil ho Rizzo. „Zpomaluje, rozhlíží se...“

Šéf přešel Avenue B a pak zvolna kráčel náhle přeplněnou ulicí k Avenue C.

Detektiv Rizzo zastavil auto na kraji ulice a vzal si Dudziakův dalekohled. Sledoval skrze čočky, jak se šéfkuchař baví s mladíkem hispánského vzezření s baseballovou čapkou na hlavě. Mladík držel v ruce krátký kus překližky a ukazoval na jeden z opuštěných činžáků. Šéfkuchař se několikrát rozhlédl nahoru a dolů po Čtvrté ulici a pak se rychle protáhl pod zrezavělou železnou závorou, která pranic nebránila vstupu do činžáku.

„Bingo!“ pronesl Rizzo.

„Cože?“ vyrazil ze sebe Dudziak. „Jde si pro sajrajt?“

„To je snad příliš krásné, než aby to byla pravda,“ řekl Rizzo. „Za to nám budou líbat zadek. Chytíme ho rovnou při tom...“

„Nejsem si tak jistý...“

„Zásahová jednotka nás bude milovat! Bodujeme! Tak to je velká chvíle!“ napodobil jásající dav. „*Anooooo!* Dva dny ve službě a zásah! Nejsme přece žádná ořezávátka, že jo?“

„Za co ho sbalíme? Crack?“

„Něco lepšího,“ řekl Rizzo. „Mnohem lepšího. Tommy je zkurvejnej feťák. To je věc!“

„Měli bychom zavolat,“ upozornil Dudziak. „Měli bychom zavolat, než něco uděláme. Můžeme vůbec sami něco udělat?“

„Já nevím, nevím. Za moment zavolám. Jen si tuhle chvilku chci vychutnat. Chci tady jenom tak sedět a vychutnávat si to. Tommy

a feťák! To se o něm ještě nikde nepsalo. To je bomba. Tommy Pagano, jasnej závislák. Málem se mi postaví, jen na to pomyslím.“

„Může každou chvíli vyjít. Měl bys zavolat.“

„Ten nám neuteče,“ řekl Rizzo. „Já tohle místo znám. Prodávají tady na dluh. Takže je to jedna z nejprofláknutějších špeluněk, kámo. Většinou je tady fronta čtyřiceti padesáti bezďáků. Tommy bude chvíli zaměstnanej.“

„Tak co? Sebereme ho, až vyjde? Co myslíš?“

„Přesně tak. Bude to mít u sebe. Fajn... jdu zavolat.“

Za deset minut se vrátil detektiv Rizzo z telefonní budky.

„Říkají, že ho máme sebrat.“

„S kým jsi mluvil?“

„S jedním z úřadu státního návladního. Myslím, že se jmenuje Lipman. Povídal, že ho máme sebrat.“

„A co Al? Od federálů... ten tam nebyl? Ptal ses ho? Ten tomu přece velí.“

„Dají mu vědět. Lipman mi řekl, že je to v pořádku. Že ho máme sebrat, jen co vyjde ven. Máme ho vzít na stanici a pořádně ho zmáčknout. Federálové dorazí později.“

„Že by nám prodal strýčka za pár mizernejch balíčků? Takhle si to představuješ?“

„Kdo ví, kdo ví. Taloši jsou celí diví, když někdo z nich bere hérák. Tommy o tom jistě bude přemýšlet, když bude sedět ve vyšetřovně. Bude přemýšlet, co tomu asi řekne strýček, když se dozví, že si šlehá háčko. Možná bude mít trochu bobky. Určitě nebude chtít jít do lochu. Ale strýček Sally rozhodně nebude nadšený. Takovéhle motivace často udělají celý případ.“

„Takže ho sebereme,“ řekl detektiv Dudziak.

„Jo, sebereme.“